

De geruchtenmachine - januari 1997, nr 174

Een uitgestoken hand of een verdragingsmanoeuvre met de dood als uiteindelijk doel. Dat is de vraag nadat staatssecretaris Nuis besloot om zijn eerdere afwijzing van de subsidie-aanvraag van 200.000 gulden per jaar van de Europese Stichting Joris Ivens alsnog om te zetten in een toewijzing als de Stichting erin slaagt om voor 1 april (geen grap) 1997 duidelijk op papier te zetten hoe zij het archief toegankelijk denkt te maken voor onafhankelijk wetenschappelijk onderzoek. Daarom krijgt de Stichting voorlopig niet meer dan 50.000 gulden, waarna Nuis na 1 april beslist of de resterende 150.000 gulden zal worden overgemaakt. De voorwaarde komt voort uit berichten dat het archief alleen toegankelijk zou zijn voor 'Ivens-freundliche' onderzoekers en niet voor kritische wetenschappers. Het kernprobleem van de Stichting is de grote invloed van Ivens' weduwe Marceline Loridan op het beleid. Omdat zij zeggenschap heeft over het archief zijn wetenschappers die Ivens kritisch benaderen niet welkom. De Stichting kan haar wetenschappelijke pretenties op dit moment dan ook niet waarmaken, reden waarom Hans Schoots, die een uitstekende kritische biografie ('Gevaarlijk leven') over Ivens schreef, in de Volkskrant pleitte voor opheffing van de Stichting. Dreigementen van Ivens' weduwe dat het archief naar Frankrijk verdwijnt, moeten volgens hem niet serieus worden genomen, omdat dit land geen interesse in de papieren erfenis van de filmmaker zou hebben. Directeur Eugène Geldof is weinig spraakzaam over de perikelen: de Geruchtenmachine doet volgens hem niet aan zorgvuldige berichtgeving en bovendien beraadt het bestuur zich over nieuwe stappen. Belt u de Europese Stichting Joris Ivens als u wilt weten of deze berichtgeving zorgvuldig is.

Abbas Kiarostami is een van de vijf juryleden van de Tiger Award-competitie voor beginnende filmmakers die tijdens het Filmfestival Rotterdam voor de derde keer zal plaatsvinden. De overige leden zijn filmmaaksters Chantal Akerman en Moufida Tlatli (*Les silences du palais*), actrice Ariane Schlüter, programmeur Fabiano Canosa uit New York en voorzitter Kim Dong-Ho, directeur van het Pusan Filmfestival in Zuid-Korea. Uit de selectie van vijftien films zullen drie regisseurs worden bekroond met elk een prijs van 10.000 dollar. De Tiger Award-competitie wordt niet langer gesponsord door PolyGram, kennelijk niet langer geïnteresseerd in jong talent, en is vanaf dit jaar financieel geadopteerd door de VPRO.

Abbas Kiarostami: op zoek naar jong talent.

Het Sundance Festival, Amerika's belangrijkste festival voor onafhankelijke films, vindt ook dit jaar weer kort voor het Filmfestival Rotterdam plaats. Vanaf 16 tot en met 26 januari presenteert het festival een omvangrijker programma dan ooit tevoren. Niet minder dan 800 films, waaronder 600

speelfilms, werden ingezonden, waaruit het festival 126 films selecteerde. Hoezo malaise in de onafhankelijke film? Drie jaar geleden werden er nog 'slechts' 250 speelfilms ingezonden. Voor de opmerkelijke stijging heeft Sundance-directeur Geoffrey Gilmore geen verklaring, maar wel stelt hij vast dat de films 'overal vandaan komen', van ex-Hollywood- tot regionale filmmakers en van financiering met televisiegeld tot aan de plundering van eigen spaarcenten. Dat laatste geldt voor 20% van de films, die dan ook een budget hebben van minder dan 100.000 dollar. Volgens Gilmore is het technische niveau van bijna alle films in tegenstelling tot voor kort heel behoorlijk, zonder dat dit heeft geleid tot gelikte films. "Veel onafhankelijke filmmakers vertellen nog steeds andere verhalen dan Hollywood." Een prettige constatering is ook dat Gilmore niet alleen een nieuwe generatie filmmakers ziet opstaan, maar bovendien vaststelt dat deze "iets te zeggen heeft". (bron: Variety)

Africa in the picture heeft niet langer Mariët Bakker als festivaldirecteur. Het festival dat iedere twee jaar plaatsvindt werd vijf keer door haar geleid en dat vond zij genoeg. Bakker: "Het was na tien jaar tijd voor een 'move', want ik vind dat de meeste mensen in de filmwereld veel te lang op hun stoelen blijven zitten." Bakker, die inmiddels al weer een tijdje cultuurcoördinator is bij het Instituut voor Zuidelijk Afrika ("ik hou mij bezig met uitwisselingsprojecten en dat soort zaken") wordt opgevolgd door een duo: de Antilliaanse film- en theaterregisseur Felix de Rooy en Jane Giavanni, die geboren is in Brits Guyana en in Londen bij het British Film Institute de Afrikaans/Caribische afdeling opzette. Een duo, is dat niet vragen om coördinatieproblemen? Bakker: "Dat denk ik niet, want het is op verzoek van Jane en Felix. Zij vullen elkaar goed aan. Jane is uitstekend ingevoerd in Afrika en is organisatorisch sterk en Felix kent de zwarte diaspora goed en is een man van ideeën." Het zesde Africa in the picture-festival vindt plaats in september 1997.

Michael Ovitz heeft het niet lang uitgehouden bij Disney. De oprichter van Creative Agency Artists (CAA) - het bureau dat de belangen van zo'n duizend Hollywoodsterren vertegenwoordigt - vertrok ruim een jaar geleden met veel tam tam naar Disney, waar al snel bleek dat het niet boterde tussen hem en Disney-president Michael Eisner. Verwonderlijk is dat niet want Eisner heeft een reputatie hoog te houden. Zo hield twee jaar geleden creatieve Disneyman Jeffrey Katzenberg het voor gezien, waarna hij met Steven Spielberg en David Geffen de studio Dreamworks SKG oprichtte, met onder andere het doel om Disney in de wielen te rijden. Mogelijk heeft het opstappen van Ovitz iets te maken met de problemen die gerezen zijn tussen Disney en China over Martin Scorsese's nieuwe film *Kundun*, de eerste van vier films die hij voor Disney maakt na zijn vertrek bij Universal Pictures. *Kundun* gaat over de Dalai Lama, die als geestelijk leider van de Tibetanen strijdt tegen de Chinese bezetting van Tibet. De Chinezen beschouwen *Kundun* als anti-Chinese propaganda en dreigen dat Disney-producten, inclusief een themapark in voorbereiding, niet langer welkom zijn in China als de film wordt uitgebracht. Daarmee zit Disney in een lastig pakket: bij toegeven aan de Chinese eisen staat Disney te kijk als een filmbedrijf dat de inhoud van haar films laat bepalen door buitenlandse regimes, bij niet toegeven verliest het bedrijf mogelijk een miljoenenmarkt. Omdat Ovitz de man was die Scorsese bij Disney binnenhaalde en *Kundun* mogelijk maakte, zal hij zich niet populair gemaakt hebben bij Disney-president Eisner.

Martin Scorsese: heibel in Beijing.

In naam der koningin werd niet het succes dat de hausse aan voorpubliciteit deed verwachten. Televisierecensenten bekritiseerden het matige acteren, de stroeve dialogen en de weinig spannende verhaalontwikkeling in de NCRV-serie die zich afspeelt in Nederlandsch-Indië ten tijde van de Atjehoorlog. De prijs voor de meest originele kritiek gaat naar NRC Handelsblad-lezer C. van Tricht, die in een ingezonden brief zijn bezwaar aldus verwoordde: "Nederlandse cineasten moet je geen militaire films laten maken. Zij zijn allemaal pacifist, of hebben deel uitgemaakt van het leger van Paul van Vliets 'Majoor Kees'. Het maken van soldatenfilms moet je overlaten aan Amerikanen, Engelsen, of nog beter, aan Duitsers." Een opvatting die nieuwsgierig maakt. Van Tricht blijkt een 77-jarige oorlogsveteraan ("in 1940 lag ik in de Grebbelinie, later ben ik ook nog bij het verzet geweest"), die zich stoort aan het gebrek aan realisme in Nederlandse oorlogsfilms. "*In naam der koningin* is te netjes, in werkelijkheid gaat het veel ruwer toe. In het leger zitten niet allemaal nette jongens." Hoe hij weet dat Nederlandse filmmakers allemaal pacifist zijn? "Ik weet gewoon dat dat zo is. Ik had vroeger wat vrienden in KRO-kringen. Ik kende bijvoorbeeld Aad van den Heuvel. Natuurlijk was dat ook een pacifist. Begrijp mij goed, ik heb niks tegen pacifisme maar niet ten koste van alles." En hoe zit dat met Duitsers die zo goed oorlogsfilms kunnen maken? "Heb je *Die letzte Brücke* wel eens gezien van Kautner? Dat is een prachtige film, die de werkelijkheid beter benadert dan Amerikaanse films, want die verdraaien alles. Ik was vroeger een filmliefhebber en geabonneerd op Skoop, maar dat blad bestaat geloof ik niet meer, is het niet?"

Bij Ingmar Bergman kruipt het bloed waar het niet gaan kan. Een jaar nadat de inmiddels hoogbejaarde filmmaker (78) aankondigde nooit meer een film te zullen maken, is hij begonnen met de realisering van een twee uur durende televisiefilm. De titel luidt *Larma och goer sig till*, wat Zweeds is voor *Lawaai maken en de gek spelen*. Doorgewinterde Shakespeare-kenners zullen in de titel de verwijzing herkennen naar 'Macbeth'. Bergman regisseert de film en zal er ook in te zien zijn als psychiatrische patiënt in een inrichting. Onze herinneringen aan het werk van Bergman zijn helaas voorgoed verpest door de briljante parodie op *Herfstsonate* van Arjan Ederveen en Tosca Niterink.

Herbert Curiël heeft zijn gelijk gehaald. Nadat de Nederlandse filmers vorig jaar korte metten maakte met zijn *Krima Kerime* - niet alleen een Romeo en Julia verhaal over een Turks meisje en een Nederlandse jongen die opboksen tegen vooroordelen, maar ook vage bespiegelingen over de kosmos, God en kometen - won de film eind november in Belgrado de Alexandre Sacha Petrovic Award, wat de naam is van de prijs voor de beste film op dit Servische festival. Niet zomaar een prijs, meent Curiël, omdat de film, die hij omschrijft als 'docu-science-fiction' werd gekozen uit ruim honderd andere kandidaten, waaronder Marleen Gorris' *Antonia*. Curiël ziet in de prijs het bewijs voor de achterlijkheid van de Nederlandse filmers. "Toen ik *Cha cha* over Herman Brood in 1979 maakte, lustten ze dat ook niet en duurde het tien jaar voordat de film hier werd begrepen. Met *Krima Kerime* zal dat ook zo gaan. De film heeft met veel succes op elf internationale festivals gedraaid, dus dat zegt wel wat. Binnenkort is de film te zien op de Turkse zender TRT. Weet je wat het is? Peter van Bueren van de Volkskrant en vooral Hans Beerekamp van de NRC moeten mij gewoon niet." Het festival in Belgrado vond plaats in de periode dat de massademonstraties tegen het regime van Milosevic op

gang kwamen. Heeft Curiël daar nog iets van gemerkt? "De demonstranten liepen langs het hotel waarin ik zat. Het gaat die demonstranten om hetzelfde als waarover ik het in mijn film heb: 'new energy' tegenover machtsmisbruik. De festivaljury heeft dat ook gezien en daarom heb ik gewonnen. In mijn toespraakje bij de uitreiking van de prijs heb ik het niet alleen gehad over wat er van Joegoslavië als ongebonden communistisch land is terecht gekomen, maar heb ik er ook op gewezen dat ons kapitalistische systeem ook niet deugt. Als wij de derde en de vierde wereld niet zo zouden parasiteren, dan zou de wereld er een stuk beter voorstaan. Dat vonden ze prachtig gezegd."

Herbert Curiël: gerechtigheid in Belgrado.

Breaking the waves was de grote winnaar op 8 december op het jaarlijkse feestje van de European Film Academy (EFA) in Berlijn. Lars von Triers curieuze melodrama kreeg de Felix voor de beste film van het jaar en werd ook door de internationale filmkritiek (Fipresci) uitgeroepen tot beste film. Bovendien ging de Felix voor de beste actrice naar Emily Watson voor haar rol in [Breaking the waves](#). De overige prijzen gingen naar Ian McKellen voor zijn titelrol in [Richard III](#) (beste acteur), *Some mother's son* van de Ierse Terry George (beste jonge Europese film), de Polen Stanislaw Krzeminski en Jerzy Sladkowski (beste documentairemakers), Arif Aliev, Sergej Bodrov en Boris Giller (beste scenario, voor Bodrovs *Prisoner of the mountains*) en Alec Guinness (onderscheiding voor zijn filmcarrière). Een nieuwe prijs was die van het vakblad Screen International, dat [Dead man](#) van Jim Jarmusch als een soort beste 'wereldfilm' bekroonde met de Vijf Continenten Award. Overigens heeft het Felix-feestje nog steeds niets weg van de Europese Oscar-uitreiking die de initiatiefnemers oorspronkelijk voor ogen stond. De nieuwe voorzitter van de EFA, de Britse filmproducent Nik Powell kondigde aan dat hij er in de komende vijf jaar voor zal zorgen dat de Felix meer glans krijgt. Die kans lijkt met hem in ieder geval groter dan onder Wim Wenders, die hij als voorzitter opvolgde en die vooral uitblonk in het houden van speeches vol Europese retoriek.

Nederlandse films zijn schaars op het komende Filmfestival Rotterdam. In het hoofdprogramma voor lange films bevinden zich slechts *Hufters en hofdames* van Eddy Terstall, die in Utrecht reeds op video werd vertoond, en de experimentele compilatiefilm *Rainbow stories*, met bijdragen van BarBara Hanlo, Janneke Draisma en vier andere regisseurs. Een heel klein beetje Nederlands is *The pillow book* van Peter Greenaway en de Canadees/Britse productie *Hysteria* van de lang geleden naar Amerika uitgeweken special effects-specialist René Daalder. Europese landen als Frankrijk (oude meesters als Godard en Rohmer, maar ook spannende nieuwkomers als Cédric Klapisch en Sandrine Veysset), Italië (Grimaldi over Pasolini, een serie regisseursportretten) en Oostenrijk (onder voorbehoud de nieuwe film van Michale Haneke: *Schloss*) zijn sterk vertegenwoordigd. Hollywood ontbreekt volledig, maar Amerikaanse 'mavericks' zijn er volop: *The funeral* van Abel Ferrara, *Crash* van David Cronenberg, *Lone star* van John Sayles, *Grace of my heart* van Allison Anders, *Nightjohn* van Charles Burnett, *Trees lounge* van Steve Buscemi en als klap op de vuurpijl, als het Filmfestival Berlijn niet gaat dwarsliggen, *Lost highway* van David Lynch. Speciale aandacht verdient ook de film *Courting Courtney* van ene Paul Tarantino. Vast z'n vader.

Connie Palmens 'De vriendschap' zal door Nouchka van Brakel worden verfilmd met Matthijs van Heijningen als producent. U leest het goed: na de eclatante successen van Van Heijningens verfilmingen van Simone de Beauvoirs *All men are mortal* en Van der Heijdens [Advocaat van de hanen](#) - allebei een paar duizend bezoekers - werpt de literatuurlijkhebbende zich nu op Palmens. Van Brakel en Van Heijningen zijn oude bekenden van elkaar want de producent produceerde in 1982 Van Brakels verfilming van Frederik van Eedens *Van de koele meren des doods*. Wat zouden Nederlandse filmproducenten moeten beginnen zonder Nederlandse literatuur? Ook Gerard Reve is weer in beeld. Na Rudolf van den Berg (*De avonden*) werpt nu regisseur Nathalie Alonso Casale met behulp van producent René Scholten (Studio Nieuwe Gronden) zich op Reves novelle 'Werther Nieland'. Casale maakte kortgeleden haar speelfilmdebuut met [Memory of the unknown](#), een hermetisch werkstuk waarin sommige critici het oog van een veelbelovend cineast zagen, maar anderen uitsluitend pretentieuze onzin.

De megabudgetten in Hollywood zijn een groot gevaar voor de continuïteit van de Amerikaanse filmindustrie, zo luidt de standaardwijsheid. Of dat zo is, is nog maar de vraag, zo blijkt uit een onderzoek door het Amerikaanse vakblad Variety naar de winstgevendheid van de 164 Amerikaanse films die tot nu toe dit jaar zijn uitgebracht. Het blijkt dat van de 20 films waarvan het budget meer dan 60 miljoen dollar bedroeg ruim de helft minstens 50 miljoen dollar winst maakte. Koploper is [Independence Day](#) met 480 miljoen dollar, gevolgd door [Twister](#) (439 miljoen) en [Mission: impossible](#) (325 miljoen). Het onderzoek stelt vast dat films met grote budgetten als groot voordeel hebben dat er van te voren al flink over wordt gesproken, zodat er veel 'free publicity' wordt gegenereerd. Dat is niet het geval bij films in de middencategorie, die met een budget tussen 25 en 60 miljoen dollar. Deze groep films heeft het dan ook het zwaarst te verduren, wat blijkt uit het feit dat de helft van deze films verlies leed. Volgens de onderzoekers doen Amerikaanse producenten er verstandig aan om of goedkope films te maken (tussen 10 en 15 miljoen) of hele dure. Voor werkelijke low budget-films trekt Hollywood overigens zijn neus op: in 1996 produceerden de Hollywoodstudio's slechts 8 films die een budget hadden dat lager was dan 8 miljoen dollar, overigens nog altijd drie keer zoveel als het budget van de gemiddelde Nederlandse speelfilm.

Publiciteit is kennelijk een moeizaam goed in de filmwereld: in geen andere sector van de filmbranche is het verloop onder medewerkers zo groot. De stand van zaken deze maand: de functie van Anne Marie Hermans als hoofd publiciteit bij distributeur RCV is overgenomen door Carlijn Offergelt, die afkomstig is van platenmaatschappij BMG. Bij Buena Vista treedt Ditte Papousek in dienst als medewerkster publiciteit. Eerder werkte zij voor onder andere Amnesty International. Dat marketingmedewerker Esther Kollmann van PolyGram overstapt naar RCV geeft aan dat de [opheffing van Meteor Film](#) ook het moederbedrijf PolyGram niet helemaal onberoerd laat.

Joris Ivens' reputatie raakt steeds verder aangetast. Een nieuwe forse deuk in zijn prestige is *Magnitogorsk, jeugd van de hoogovens*, een documentaire van Pieter Jan Smit die vorige maand op het International Documentary Filmfestival Amsterdam (IDFA) te zien was. De film gaat over de bouw in het begin van de jaren dertig van de industriestad Magnitogorsk in de Russische Oeral. Over dit prestige-object van het Stalin-regime maakte Ivens in 1932 de propandafilm *Lied van de helden*, waarin de werkkraft en het idealisme van de communistische arbeiders werden bezongen. In *Magnitogorsk, jeugd van de hoogovens* reconstrueert Pieter Jan Smit de werkelijke geschiedenis van de bouw van de stad, waarbij tienduizenden politieke dwangarbeiders ('koelakken') werden ingeschakeld, waarvan er duizenden door ontberingen om het leven kwamen. De naïeve Ivens geloofde de communistische propaganda, geloofde in de schuld van deze onschuldigen en vervloekte hen zelfs, "zoals je onkruid in je tuin vervloekt". "Hoe lang duurt het nog voordat filmmakers laten weten dat een prijs die naar Ivens is vernoemd - de Joris Ivens Award, de prijs voor de beste

festivalfilm - bij hen niet welkom is?", vroeg Het Parool zich naar aanleiding van de film af in een festivalverslag. De verslaggever van NRC Handelsblad schreef na het zien van de film over Ivens "als de Nederlandse Leni Riefenstahl" en noemde het bestaan van een Joris Ivens Award 'treurig'. IDFA-directeur Ally Derks denkt er niet over de naam van de prijs te veranderen. Derks: "Wat in de film te zien is, zijn feiten die ook al in [Hans Schoots'](#) biografie over Ivens staan. Toen dat boek vorig jaar verscheen heeft het bestuur lang gediscussieerd over de vraag of de Joris Ivens Award gehandhaafd kon blijven. Uiteindelijk vond het bestuur van wel. Natuurlijk was Ivens politiek naïef, maar wel stond hij altijd vooraan op de barricade om te strijden tegen onrecht. Hij was in de Spaanse Burgeroorlog, in Vietnam en China op momenten dat het daar werkelijk spande. Bovendien was hij een enorme persoonlijkheid die niet alleen propaganda maar ook prachtige films maakte. Je moet hem plaatsen in de context van de tijd." De opmerking dat je met dezelfde redenering ook Leni Riefenstahl kan rehabiliteren, schiet bij Derks in het verkeerde keelgat: "Dat vind ik een walgelijke en schandalige vergelijking."

John Grisham was de laatste jaren het goudhaantje in Hollywood, omdat de verfilmingen van zijn romans (*The firm*, *The client*, *The Pelican brief*, [A time to kill](#)) zeer succesvol waren. De filmrechten van zijn boeken gingen voor vele miljoenen dollars van de hand en zelfs voor opties op de filmrechten van nog te schrijven romans tastten filmproducenten diep in de geldbuidel. Aan Grishams zegetocht is een abrupt einde gekomen met *The chamber*, dat is gebaseerd op Grishams boek over een man die in een dodencel op zijn executie wacht. Of het komt door het onderwerp of door 'Grisham-moeheid', de film wist in twee maanden tijd in Amerika slechts 14 miljoen dollar te vergaren, zodat sprake is van een regelrechte flop, een nieuwe ervaring voor Grisham. Wil in dergelijke gevallen het buitenland nog wel eens redding bieden, bij *The chamber* is die weg afgesneden door de beslissing van de Amerikaanse producent van de film om *The chamber* buiten Amerika niet uit te brengen.

Cinema de Balie is de naam van een nieuw initiatief van het Amsterdamse culturele centrum de Balie. Omdat, zoals het centrum stelt, de "echt ongebonden filmvertoners vrijwel lijken te zijn verdwenen" start de Balie "met een nieuw onafhankelijk en eigenzinnig filmprogramma". Vanaf 10 januari staat er wekelijks op vrijdag- en zaterdagavond om 23.00 uur een film op het programma, variërend van een eenmalige vertoning tot aan een film die te snel uit de filmtheaters is verdwenen. In januari zijn te zien: een voorpremière van *Michael Collins* (Neil Jordan), *Microcosmos* (Claude Nuridsany en Marie Perenou), *4D > For thee* (Felix de Rooy), *The last angel of history* (John Akomfrah), *Desiree* (Felix de Rooy), [The young poisoner's handbook](#) (Benjamin Ross), [The doom generation](#) (Gregg Araki) en *Clean, shaven* (Lodge Kerrigan).

Documentaires in de bioscoop trokken de laatste paar decennia zo weinig publiek dat dit genre bijna volledig uit de bioscoop verdween. Daarin lijkt verandering te komen, want de belangstelling voor de documentaire is weer groeiende. Zo trok het International Documentary Filmfestival Amsterdam (IDFA) dit jaar 48.000 bezoekers, wat een stijging was van 25% ten opzichte van vorig jaar. Nog een aanwijzing voor de populariteit van de documentaire is het feit dat op 19 december maar liefst vier documentaires in de bioscoop werden uitgebracht: [De stad was van ons](#) (Joost Seelen), [Paris was a woman](#) (Greta Schiller), [Fatal reaction: Singapore](#) (Marijke Jongbloed) en Baron van Lawicks [The leopard son](#). En dan is er nog het initiatief van een aantal personen uit de televisie- en filmwereld om een 'televisie-theater' op of rond het Leidseplein in Amsterdam te realiseren. In dit theater zullen voorpremières te zien zijn van interessante drama- en documentaireproducties, die later op de televisie zullen worden uitgezonden. Ook retrospectieven behoren tot de mogelijkheden. Dat de vertoning van documentaires in dit theater een grote plaats zal innemen blijkt uit de werknaam van de bioscoop, waarvoor een geschikte locatie wordt gezocht: 'het Haanstra-theater'.

Karakter van Mike van Diem zal in het voorjaar in de Nederlandse bioscoop te zien zijn. Opmerkelijk is dat de film zal worden gedistribueerd door Buena Vista, de distributeur van Disney-films. Met *Karakter* zet Buena Vista de eerste schreden op het pad van de Nederlandse film. De overeenkomst tussen producent First Floor Features en Buena Vista betekent het einde van de zakelijke relatie tussen First Floor en Concorde Film, nadat in het verleden veel films van First Floor in roulatie werden gebracht door Concorde, onder andere de laatste twee produkties *Flodder 3* en *Lang leve de koningin*. Directeur Laurens Geels van First Floor bevestigt de breuk met Concorde Film, die volgens hem voortkwam uit (financiële) verschillen van inzicht. In Buena Vista hoopt Geels een 'structurele partner' te hebben gevonden. "Tenminste voor een periode van drie jaar zullen zij onze films uitbrengen." Behalve de rechten op de bioscooprelease van *Karakter* verwierf Buena Vista ook de videorechten op *Lang leve de koningin*. Directeur Paul Zonderland van Buena Vista noemt de overeenkomst "een onderdeel van ons volwassen worden. Veel mensen associëren ons alleen met Disney, maar wij brengen ook andere films uit, denk maar aan *Il postino*. Wij associëren ons graag met goede films en we denken dat First Floor Features die levert."

De gouden swipe is de titel van een Friese speelfilm, die is gebaseerd op een streekroman van Abe Brouwer over de moeizame relatie tussen een boer en zijn zoon. De film, die werd geregisseerd door Steven de Jong en Alex Bordewijk en in september op het Nederlands Filmfestival in Utrecht in première ging, is in Friesland zeer succesvol. De film rouleert door de hele provincie, waar hij vertoond wordt in lokale bioscopen en dorpshuizen. Inmiddels bezochten 11.000 bezoekers de film en naar verwachting zal het aantal van 20.000 worden overschreden, voor een Nederlandse film een heel mooi aantal. De toekomst van de Nederlandse film ligt in de provincie.

